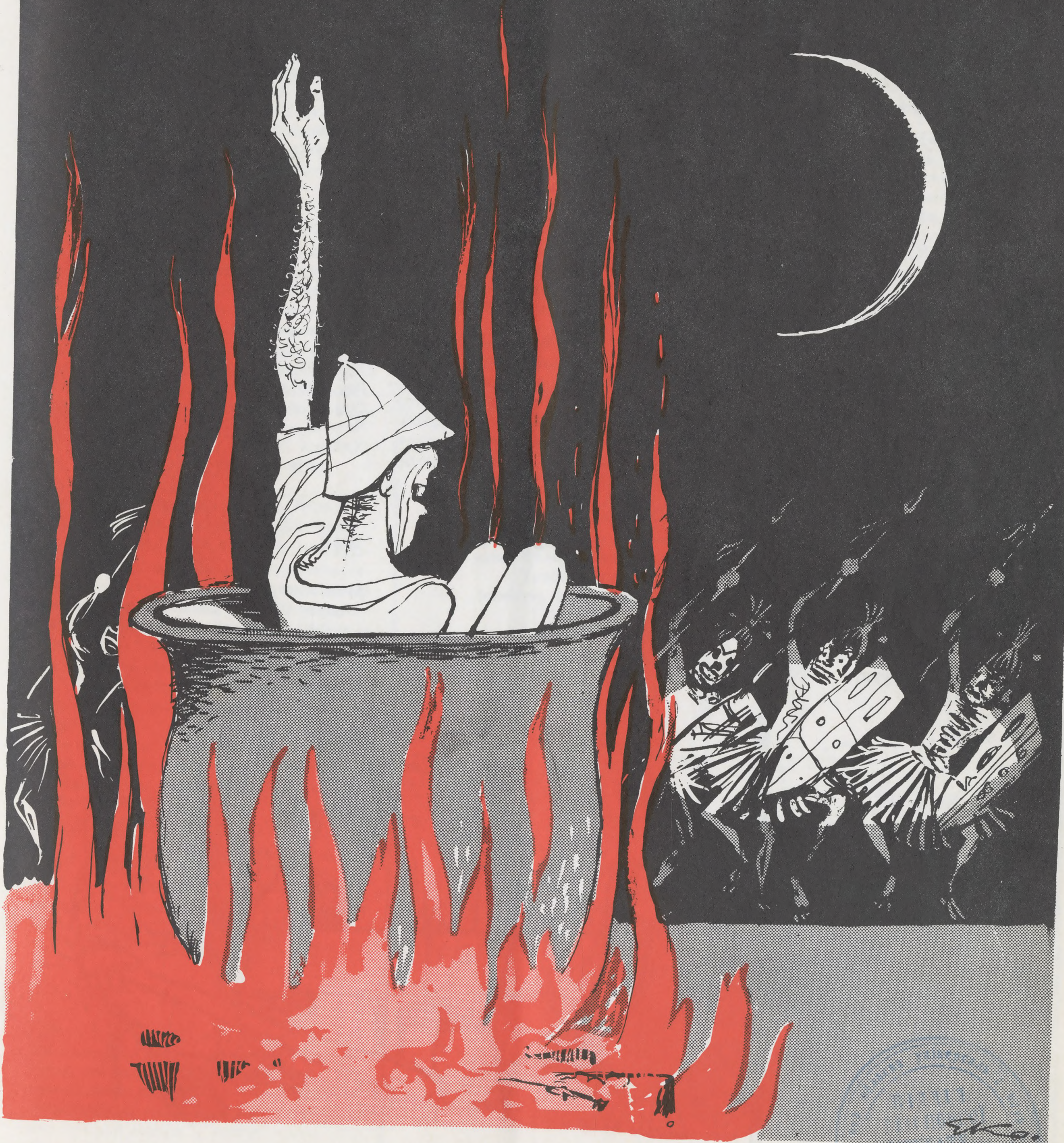

ЛІС МІЖИТА

- Я ДАЮ ВАМ САМОСТІЙНІСТЬ !..

М. М. Назарук

ЛІПЕНЬ 1962

ВІСНИК

Цигани
мали
цимбали
і скрипку
мали
цигани,
і мали
також
ведмеда, —
гуляли
ринком
і грали.

Всю днину
грали
цигани.
Замовкли
скрипка
й цимбали.
Казали
люди:
— щось вкрадуть!
Що саме —
люди
не знали.

Цигани
дурно
не грали.
Що взяти
знали
цигани.
Хоч темно,
стало
всім ясно:
цигани
сонце
украли!

Бабай

КОЛИ СМІЮТЬСЯ З МУЗ...

Перший в Америці — і під відкритим небом, — Фестиваль українських хорів відбувся на Зелені Свята, в Оселі УРСоюзу "Верховина" в Глен Спей.

Коли виступив хор "Думка" з Нью Йорку — публіку творили "Кобзар" із Філадельфії і "Трембіта" з Ньюарку.

Коли виступав "Кобзар" — публіку творили "Думка" і "Трембіта".

Коли ж, нарешті, виступила "Трембіта" з Ньюарку — публіки не стало, бо хористи розійшлись до авт і автобусів...

Фестиваль проходив під фірмою Союзу Українських Хорів Америки — СУХА. Назва ця виявилася дуже влучна, бо під час зустрічі була дійсно с у х а, гарна погода.

Найкращим і дуже поплатним, як виходить, літературним критиком на еміграції є мистець-маляр Володимир Ласовський. Після того, як він помістив у "Свободі" розгортаючу рецензію на твір Емми Андіївської "Риба і Простір" — ціна на цю книжечку підскочила до 20-ти доларів (продає з-під поли "Сурма").

БОГДАНОВІ КРАВЦЕВУ

Поетові

не треба конта в банку
золота в сейфах
брилянтів ні сигнетів!

Він

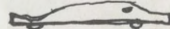
рідній доні
в шлюбний дар запише —
"Вінок Сонетів".

Прочитавши захоплену і довгу статтю п. А. Кушинського п. з. "Чарівні Бандуристики в Шикаго ("Свобода" з 10-го червня) та приглянувшись не менше чарівному фото Капелі Бандуристок Осередку СУМА з Дітройту, ми дійшли до висновку, що наш національний інтерес вимагає післати в Європу не Українських Бандуристів, а — Бандуристок!

ДОКІІ ГУМЕННИИ

Ходила Докія
по Бродвею
Аж бойси свистали
вслід за нею.
Олівець за вухом —
для поваги
Ходить і рахує
хмаросяги.
Рахувала рахувала,
Сіла — книжку написала.
Читаеш — і дивно:
Хмари є
сягів не видно.

Поезія Андіївської, малярство Соловія, Схультура Саламахи — яка ж це справді дивна с а л а м а х а! (К-Р).

АРИСТОКРАТ

Барон Шульце заїжджає під будинок міської в'язниці, висідає з машини і каже шоферові:

— Франц, маєте приїхати по мене сюди за два роки, точно о тій самій годині!

— Коли діждемося журі?

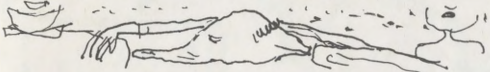
МОДЕРНЕ ВЕСІЛЛЯ

Не встиг я поїхати до Філядельфії, як мене запросив один корешок на весілля свого приятеля, заслуженого "плей-боя". Не витримав бідолаха.

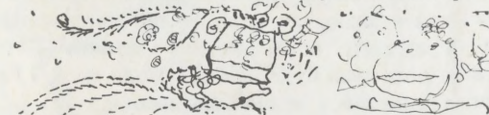
Молоді виходять з церкви. Молодий просто з "овертайму", по дорозі позичив смо-

кінга і виглядає в ньому, як порядне опудало з наших городів. Молода (хоч і не дуже, так би мовити, трохи вже в літах) з білим вельюном на двадцять футів, п'ятнадцять інчів і п'ять сантиметрів. Навколо дружки зідхають, ніби сльози пускають, а насправді заздряють і немилосердно критику-

ють. Тато молодої вже майже "готовий". Завертає очима і спирається на кожного зустрічного гостя чи гостю. Мама... От тут треба сказати більше. Мама в усій своїй красі. Прекрасне найлянове хутро (за двадцять п'ять доларів на виплату на десять ро-

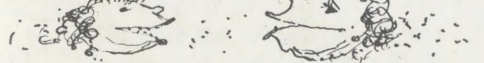
ків). Капелюх у вигляді збанка на квіти, помішаного з баняком для варення борщу, до того додайте розкішний букет з фантазійних квітів, перемішаного з виставкою городовини. На маминих ногах черевички на височезних закаблуках, з золотими спряшками і посрібленими берегами. Вигляд у мами просто ультро-модерний.

Після фотографій, як належить, молоді всідають до авта приятеля-погребника. Тато помилково заліз першим, але його винесли майже на руках і сперли коло стовпа. Так він там і завмер. Усі гості кидаються прожогом до своїх "кар". Починається

весільна музика. Усі авта починають немилосердно трубіти. Рейвах, наче прийшов кінець світу. Тоді всі авта рушають з колеса і починають з тим рейвахом гасати містом.

Молоді в між часі вже посварились, бо виявилось, що тато не розгубився і всі видатки прислав майбутньому зятьові.. Але вже залізно. Молода розпливається усіма косметичними кольорами, які стікають на випозичений вильон у вигляді гірких сліз. Молодий насуплено кляне всіх і вся. Так за одним махом позбувся усіх, так гірко на

"овертаймах" зароблених, грошей. Гості плюють на всіх і вся.

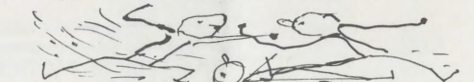
Нарешті поїхали. Молоді свій ганімум будуть відбувати на півдні (Філядельфії), з відки молодому пів бльоку до шапи. Мама, все ще розбризкуючи на всі боки хванта-

зійною красою, просить гостей до столів, які завалені явствієм і питієм. Починається вакханалія жертя. Усі хопають, плямкають чавкають, римигають... В цю хвилину поліційне авто привозить тата, якого знайшли

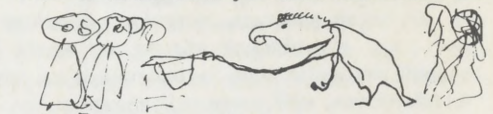
під стовпом на вулиці в стоячому спаралізованому положенні. Тата вносять на залю академії і він, випивши пів пляшки "водки", кидається у вир забави. За пів години виденяється, що не всі гості з однієї партії. За другої півгодини починаються боксові

зустрічі між різнопартійниками за мистецтво весілля. Тато лежить під столом. Мама

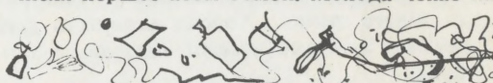

ховає те, що не встигли поз'їдати. Молодий скидає смокінга і збирається іти на черговий "овертайм". Молода з дружками оповідає пікантні віци. Друзі молодого починають збірку на різні фонди. Збірки проходять із скаженним успіхом. Коли підчисли-

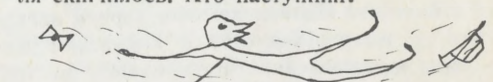

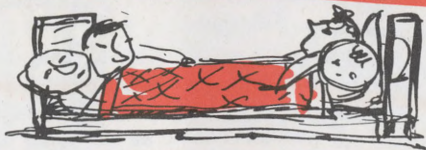
ли і розділили, вийшло не повних півтора кводра на кожний фонд. Усі тріумфують.

Далеко за північ починають зносити гостей. Усе нагадує щонайменше Гірошміму після першої атом-бомби. Молода чекає на

молодого, який пошлюбну ніч проводить зі своїм форманом. Тато вже не в рахунок. Мама досить тверезо викидає на вулицю тих, хто хоче задурно пити всю ніч. Весілля скінчилось. Хто наступний?

З ТОЇ РАЦІ ЩО ВАКАЦІЇ

Від вакацій так само, як від життя нашого ми часто забагато прагнемо, сподіваємось: що є суцільний абсурд бо життя і вакації закороткі, щоб задовольнити всі наші прагнення, мрії, примхи і забаганки.

Саме те, що вакації такі короткі, заставляє нас робити дурниці: хочемо відпочити й одночасно забавитись на цілий регулятор. Хочемо добре поїсти, і схуднути, згубити вагу... Хочемо добре виспатись і танцюємо до білого ранку. Хочемо успокоїти свої нерви і шукаємо веселої галасливої компанії...

Втім часи міняються та й ми з ними... Колиш так з-десять років тому, коли наш брат приїзжав на оселю, чи на яку ферму, перше його питання було:

— Який тут харч? Чи добре дають їсти?

Сьогодні відпочивальники харчем занадто не турбуються, хіба за винятком деяких, недожвлених "аргентинців", що відковуються за сім літ худих, так марно в Аргентині втрачених.

Тепер наш брат-політемігрант має трохи інші аспірації, сягає вище. Так, для прикладу, мій приятель, інж. Мирон Лепкалюк, як лише приїде на Союзівку, зараз біжить дивитись, чи тенісові корти в порядку, бо це є те форум, де інженер показує свою фізичну тугість та високу спортову клясу.

Мощні кавалери, обов'язково в чорних окулярах, питаються пана Кваса: "Ну як? Є файні дівчата цього літа?" Старші паночки, як щороку, заглядають тужливим оком за женихами, картографі шукають товариства до "пульки", побожні особи розпитують, чи буде в неділю Служба Божа, а достойні пані-добродійки, що не встигли набалакатись досхочу на давтявських перелазях, шукають першої своєї жертви, щоб взяти її на язика.

А молодість — має своє право і свої автомобілі, розуміється. Як їм, молодим, набридне лупити відбиванку чи мокнути в басейні, чи твістуватись під зоряним небом, то сідають в свої машини і женуться кудись у безвісті, чим викликають згіршення в рядах старшої генерації, а може й тиху зависть получену з жалем і смутком за молодістю, яка не вернеться?..

Серед вакаційного товариства завжди знаходяться всякі відлюдки, переважно з

— Додайте, друже, ще вісім центів. Ваш канадський долар дешевший!

мистецької бурлацької братії. Про них багато писати не приходиться, бо це типи асуспільні, нетоварискі, вони шукають відлюддя, самотності, яку часто знаходять в барі... Може й саме під вагою самотності й похмурого, слотливого дня вийшов у ме-

не цей гіркий троху, вакаційний фейлетон, хоч я знаю, що коли завтра виподиться і заграють в небі соняшні клярнети — світ в моїх очах буде інший, і люди не ті, і Гантер не той, і не тая Союзівка.

І к е р.

СОВЕТСЬКІ ПАНИ І ЛЬОКАІ

— Прочитай за мене, бо я впрів!..

В Києві відкрито з великими парадами пам'ятник Пушкіну.

ЩЕ ОДИН КУМИР...

З ТОВАРИСЬКОГО ЖИТТЯ

Меценас Капуста прийшов відвідати добрих знайомих. Пані дому почастувала його коньячком, пустила в рух телевізію і почалась приємна розмова. Раптом задзвонив телефон. Господиня взяла трубку, поговорила і знову сіла біля гостя.

— З ким це ви романсували, пані Марто, — підморгнув пан меценас. — З якимось новим вашим адоратором?

— Ні, це телефонував мій чоловік і впевняв мене, що сидить в клубі і грає з вами в шахи...

ЦЕ ІНША СПРАВА

Автор п'єси в перерві запросив критика до буфету на гарний почастинок.

— Ну, як тобі сподобалась моя драма? — питає.

— Драма погана, але антракти в ній — перша кляса!

НАШІ ДІТИ

— Прошу пана, прошу погласкати що собаку.

— А вона не кусає?

— Не знаю, але хочу перевірити.

СОРОКА НА ПЛОТІ

— Деякі наші лідери є того погляду, що визначним українцем на 1962-ий рік слід вибрати імпресарія Соль Гурока, за те, що привіз нам до Америки Ансамбль танцюристів Павла Вірського.

— В Торонто говорять: прем'єр Джан Діфенбейкер раз лише спімнув Україну в знаній своїй промові, і це його спасло: якби був згадав двічі — цілком програв би вибори.

— Парох "Союзівки", о. Любомир Гузар, мусить вживати цього літа більше свяченої води, бо тут переважно женяться або виходять заміж Лісові Чорти і Чортиці.

— На 15-ій своїй конвенції в "Союзівці" Українсько-Американські Ветерани відзначили також наші Зелені Свята колядою "Бог Предвічний".

— Аж тепер стало відомо, що советський астронавт Тітов дістав по носі від Хрущова за те, що перелітаючи над територією Америки, передавав по радіо "Чувствуюсь харашо".

— Композитор Ігор Соневицький працює над новим моделем фортепіяну: щоб, натискаючи ногою педаль, можна було одночасно колисати сина в візочку.

— Дирекцію Оселі УРСоюзу "Верховина", в склад якої входили п. Попель і д-р Ничка, кличуть в скороченні "Попельничка".

— В день Івана Хрестителя вшановано в Гантері ім'янина письменника Івана Керницького безалькогольним бенкетом...

ЗМІНИВ ПОГЛЯДИ

Жінка до чоловіка:

— Та ж десять років тому ти називав мене своєю королевою, а тепер...

— Тепер я став антимоноархістом.

Л і т о — це така пора року, коли буває гаряченько робити те, на що взимку було зазимно...

Бабуся: — Що з того: всі в реверендах, а ні одного теолога!

„БІДНИЙ РУСИН”

Фейлетон передруковуємо з варшавського "Нашого Слова". Пояснення слів: "Юнак" — мотоцикл, "Варшава" — авто.

Бідні наші люди, ой бідні! Цей факт відомий вже від давна, ще з австрійських часів. Завжди говорилося «бідний русин», а ніколи ніхто не сказав «багатий русин». І тому так багато українських пісень починається від «ой». (Я ще не чув, щоб багач починав співати від «ой»). І як уже раз людину вписали до дідівської книги, то з неї він вже не міг виписатися до кінця життя, а то й світу.

От, візьмим, хоч би таку дрібну справу, як членські внески. Вступ в члени УСКТ коштує в нас одного золотого. Членство місячно — теж золотого. О! Вже маєте два. Воно ніби небагато і ніхто з цього приводу крику не робить. Це правда. Я навіть переконався, що збирати членські внески, дуже приємна культурно-освітня праця. Всі з охотою платять. А такий ось — Данило Проць з Крамажівки то — знігете — хотів махнути нараз на п'ять років вперед! Я сам не знав, як до цього підійти.

— Гм... — кажу, — це буде клопіт, Даниле.

Тоді треба буде вписувати в бухгалтерських книгах — так гадаю — актива і пасива на п'ять років наперед.

— Ні, ні, — замахав руками Данило і сів зі страху. — Я лиш так жартував.

Одним словом — досі труднощів з тим не було ніяких. Але й тут натрапив я на бідну людину, якій той золотий місячно видався високою оплатою. Це був Пилип Бас з Каролінки.

— Може щось опустите, — каже, — для бідних п'ятдесят грошів повинно, аж надто багато! — А я, знаєте, маю м'яке серце для бідних і говорю:

— Я вас розумію, Пилипе, тяжкі нині часи. Але може якось дасте раду — маєте с'м корів...

— Ой, корів, корів, — зітхнув Пилип. — Всі бачать корови, але ніхто не питає, що ті корови їдять. Корова нині коштує...

— Це правда, — потакнув я зі співчуттям. — Сім корів — це видатки. — Але чув я, Пилипе, що маєте «Юнака»?

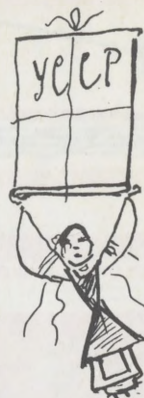
— Ой, маю, маю, — зітхнув ще важче Пилип. — Чоловік сідає, але як сідає — того ніхто не знає, тільки Пан Біг, скільки то йде на...

— Це правда, — відповідаю тяжко розжалоблений. — І бензин, і олія — ніхто нічого даром не дає. Але хтось десь казав, що купуєте, Пилипе, «Варшаву»?

— Ой, купую, купую, — зітхнув Пилип так важко, що від того моє серце ростануло, як віск. — Чи то, думаєте, так легко нині купити «Варшаву»? Якби чоловік мав гроші — то посмарував би тут, там і справа готова. А так чекай, аж хтось змилується, або аж черга прийде... — Погано, як чоловік бідний... Ой, погано!

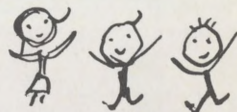
Довго думав я після цієї розмови і прийшов до переконання, що треба від бідних збирати місячно по п'ятдесят грошів а то й менше. А може якось інакше їм прийти з допомогою. Може, якись кредити... виклопотати?! Не можна ж бідних в біди залишати!

ДАНЬКО ЩИПАВКА

Журо ж, моя, журу,
То-с мя зажурила!..
Що післати в Україну
Де родина мила.

А Ви отій жури
Та не піддавайтесь,
Є на те Журківський
До нього удайтесь!

НАЙПЕВНІША ВИСИЛКА ПАЧОК
В УКРАЇНУ
ЕКСПОРТОВА КРАМНИЦЯ

ІВАНА ЖУРКІВСЬКОГО

бо платите аж тоді, коли прийде
засвідчення, що пачку одержали.
Адреса: 11415 Jos. Campau Ave.

ЧАНТРАМСК
ТЕЛ. ТО-8-7940

ПРИЯТЕЛЬКА

— По вінчанні виробила я у свого чоловіка добрий смак.

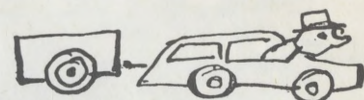
— Твоє щастя, що ти не зробила цього передтим.

— Знаєш, я щодня тепер дістаю листи з погрозами.

— То страшно! І знаєш від кого?

— Так. Від вірителів.

8 MILE AND BEECH

В. КУКУРБА
менеджер

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
ВСЯКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АДТ

25775 W. 8 MILE RD.
DETROIT 40, MICH.

Одинока українська фірма на стейт Мішіган.

Винаймаємо траки і трайлери на цілу Америку і Канаду.

Тел. KE 1-1303 і 531-9599

Чесна Сміє!

Тра би смарувати віз тай пускати би си в дорогу на Гантир.

То є великий шмат дороги і, ек коли їду, то кажу мой жоні:

— Абис, аді знала, жи ек тя везу на ваканц, то так далеко, ек у Старім Краю від Коломиї до самого Відне, або ше далше.

На тото жона каже ми, ек звикле:

— Аді, мой, брешеш. У Старім Краю, то ниhto не їхав до Відне на ваканц. Ек їхали, то пани зі Лвова ци Станиславова, і то до Космаче або до Жебя.

— Ци так, ци енакше, то я тото йно на дайминато кажу.

Так ідемо і сперечеємо си, аби си не вскучело, бо дорога далека.

А покім то згадуемо тотиx паніз, жи приїздили на літо. Єдного по другім, ек спацірували по горох, пили сиру жентицю і хапали тот свіжий люфт, хто йно кілко міг.

Єдного року приїхав був екійс радца из Станиславова. Був такий дуже нирвовий, жи ек у селі де когут зіп'яв, то зараз будив си і вже не міг заснути до самого ране. А рано давав газдині, в екої мешкав, два злоті і казав:

— Маце піньондзи, купце того когуца, бо я ні моге до холери спаць!..

Але шо газдині купит когута і заріже, а на другу ніч, екійсь другий запіе. Так бігала щодне по селі, купувала, де екій когут був, аж вікупила все когути, де йно екі були.

Перших днів приносила д'хаті і різала, але покім то вже панови було заботато росолу і куречого мяса, то давав пів злогого аби когута дес поза село віднести. Де хто мав еку фамелію, жи сиділа оюдалік села на горох, то ніс туди когута на переховок.

Так позбув си пан всех когутів і вже міг спокійно спати вночи до ране.

Але, були тоди в селі молоді малери зі Лвова. Довідали си за тоті когути тай раз, ек вертали си від ксендза до дому, то йден не вітримав і ек не гукне:

— Ку-ку-рі-ку — аж луна селом пішла.

Пан схопив си из постелі — шо за мара, звідки тот когут взев си, ек казали, жи вже нема ані єдного. А рано післав газдиню шукати ше того єдного когута. Шукала — нема апсолютни.

На другу ніч повторило си то саме. Змеркував пан, жи то хтос його дурит і пішов з тим на постерунок. Поліцаї ек пішли по селі, то раздва розвідали си, шо тото за когути.

Взели малерів на постерунок і кажут:
— Пане, пане! То єст спокою публічного заклучдана!

Але малері не дают си:

— Єкий тото рихт за Полскі, жи когутам вольно п'яти, а українцєви навит того не вольно?

— Не вольно, псякреф!

Так воно діяло си за Полщі, ше ек смо були в Старім Краю.

Типер в Гамериці куждий може си п'яти когутом кілко йно хоче, але нікого вже тото не кортит.

І нема вже до того таких патрийотів, ек були в Старім Краю. Ого!..

Гриць Зозуля.

У "Свободі" появилося таке оголошення:

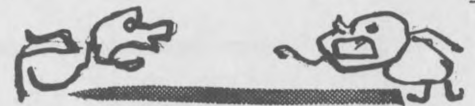
Скільки за дівчину або молоду паню? Чи можна на рати і чи мусить бути більший "давнпеймент"?

В "Америці" читаємо таке спростування друкарської помилки:

ПРОСИМО СПРАВИТИ

В рецензі п. проф. Наталії Котувич, п. з. „Авторський вечір В. Грудина“, поміщеній у 91-ому числі „Америци“ з 16. травня ц. р. на 4-тій стор., трапилися прикрі друкарські помилки, які просимо виправити. В першій шпальті, у 7-ому рядку згори, замість „Цей вже другий з черги...“ має бути „Це вже другий з черги...“ В 17-ому рядку цієї ж шпальти здоліни, в реченні „По закінченні музичних студій викладав в Одеській Консерваторії, як теж у Києві ваторії, має бути „...та Консерва- в Інституті ім. Лисенка та Консистерії, має бути „...та Консерваторії“.

Ану спробуйте тепер написати спростування до повишого спростування!..

ДІТРОЙТСЬКИЙ ДІЯЛЕКТ (З ревії "Раз козі смерть")

В кожнім місті, де живуть наші селепки постають і процвітають різні мовні новотвори, щось наче місцевий діялект. Розуміється, що найбільше таких новотворів мовних постає там, де є порядна політична сварка.

Оце подаємо вам зразок такої, збагаченої місцевим діялектом, сварки, яку підслухали ми в одній дітройтській національній барі. Оцю примірну сварку ведуть між собою два політичні противники: один з УКК з Гемтремку, другий з т. зв. метрополітального УКК в Дітроїті.

— Ви вже знов починаєте? Файний то з вас Квітковський!

— Но, но, тільки не будьте такий дуже то Барнич!

— Рахуйтеся зі словником від Гарашевського! Бо як ми вам дамо Тустанівським по голові, то вам жадний Прокопович не поможе!

— О, то ви мені в такого Дутка граєте?

— Та ми ше, як візьмемо вас на Рогатинського, то вас Каськів по цілім Гемтремку рознесе!

— Не робіть мені тут жадної Сени, бо не всьо Бажанський, що блищиться!..

— А ви не вдавайте Дужого, але говоріть правду!

— Та то ви пускаєте який Татарського вісті!..

— Не шкудеруйте забагато і не замиляйте людям очей!

— А ви не лізьте поперед Щербія у пекло!

— Та ми вашого Вариводу як перепустимо через нашого Решетилонича, то лишиться на споді сам Крохмалюк!..

— Тільки не терлецькайте забагато!..

— А ви не робіть Віхору, бо ще не раз добре бекнете!

— Відчепіться до дідька Рижого!

— А ви до Лисого! Гайда, Федю поза Карпентер!

— Вам завжди якийсь Марітчак у голові!

— А ви завжди ідете якимись Кривуцькими стежками!

— При чому тут Кривуцький? Де Рим, де Клим, а де Климишин!

— Аво, які мені високі Кордуби найшлися!

— Почекайте, ше вам наш Білоус з Білокурським почорніють, що навіть Біланюк вас не розпізнає!

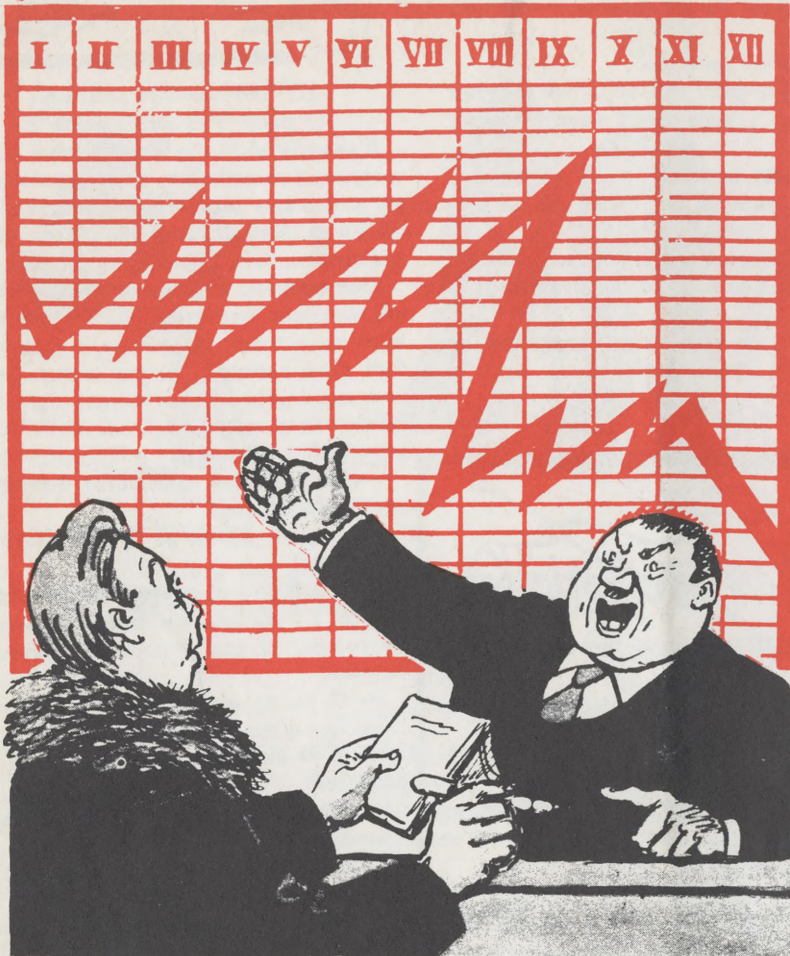
— А ви ще добре в Гузіля пошкрабаєтесь!..

ек.

АМЕРИКАНКА

Донька одної славнозвісної фільмової зрки в США інформує свою товаришку по школі:

— Знаєш у мене чотири батьки по мамі, і три мами до батькові.

— Як ви план виконуєте?
— Блискавично!

ГОЛОДНІ ДЯКИ

Йшли якось два дяки парафію шукати. Йдуть вони від села до села. Вже сонечно на обід. А тут так їсти хочеться, аж за пупа тягне. От один з них і каже:
— Чи не зайшли б ми в яку хату, може, поїсти dadуть.
Коли бачать, стоїть біля воріт однієї хати жінка з дівчинкою.
— Чи не дали б ви, серце, нам попоїсти? — каже один дяк.
— Заходьте до хати, — запрошує жінка, — я зараз пошукаю.
Нарізала жінка хліба, поставила перед дяками і каже:
— Почекайте, наллю вам борщу. Пішла жінка на кухню. А дяки давай той хліб уплітати.
Принесла жінка гарячого борщу.

Бачить, немає хліба.
— Підждіть, ще хліба принесу.

Поки вона нарізала хліба, дяки й борщ висьорбали.
Прийшла жінка, глянула та й не знає вже, що й казати. А тут ще дівчинка за спідницю матір смикає і плаче:
— Мамо, я їсти хочу!
— Цить, — розсердилася жінка, — а то як кину тебе оцим дякам, то вони й тебе з'їдять!

Без слів.

З перця

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

Прийшов наказ — хто сміє стати проти? —
В діброві буде хор, як в селах, у містах.
Самітно досить дерти рота,
Нудна смертельно самота:
Той свище, той нявчить,
Той тьохкає, той верещить,
Та в кущику нудливо кука,
А те собі гуде жуком...
Це слухать — чиста мука!

Тепер співать під паличку, ладком,
Як вчить наука!

...І сталось:
Зелені ожили ліси:
Зійшлися звірі, птаці позлітались,
Ладнаються в чотири голоси...
— Чого це біс
Осла приніс?

Дивись, стає, дурний, в басы!
Адже хориста він ніякий,
Про це вам скаже всякий.
Він нам все діло зіпсує! —
Сорока стиха голос подає.
А диригент Лисиця лапкою маха:
«Ох, наживеш гріха!»
Мовчи уже, дурна:
У нього є записка від Слона!»

Записка — пхе,
Папірчик та чорнило,
А бий тебе лихе,
Яка у ній буває сила!

Editor Edward Kozak
"THE FOX"
4933 LARKINS
DETROIT 10, MICHIGAN

Річна передп.іата \$ 3.00
Піврічна \$ 1.50.